

ilde ... Meget godt ... Ja saamænd, deri har du ganske Ret, Niels! ... Naa, du er saamænd ikke bange ...“

Med spændt Agtpaagivenhed fulgte Karlen sin Husbonds Minespil under Læsningen, og hver Gang Emanuel ved et Nik eller et lille Udbrud tilkendegav sit Bifald, forhøjedes den spillende Glans i hans smaa, sortebrune, af Kinderne halvt begraavede Øjne.

„Den Artikel har du virkelig Ære af,“ sagde Emanuel, idet han smilende rakte ham Bladet tilbage. „Du uddanner dig jo til en hel Skribent, Niels! ... Ja, ja; pas bare paa, at du ikke helt drukner i Blækhuset, min Ven! Det sorte Blækstads kan være en farlig Gift at lege med!“

Han blev afbrudt af Hansine, der havde taget Vejen hjem gennem Haven og nu viste sig oppe paa Stuehusets høje Flisetrappe for at kalde ind til Middagen.

„Saa maa vi skynde os at komme ind med Seletøjet, min Dreng,“ henvendte han til Gutten, der i det samme kom tilbage fra Stalden. „Aa hør, Niels ... spring ud og kald paa gamle Søfen. Han er ude i Vænget og jævne Roekulerne.“

II

Om Eftermiddagen henimod Tretiden sad en stille Mand henne ved et af Vinduerne i Sogneraadsformand Jensens vidtbekendte Stadsestue. Hans høje og magre Skikkelse var klædt i en mørk Dragt af det groveste hjemmegjorte Vadmel med højt opstaaende Frakkekrave og snevre Ærmer. Han sad i en fremoverludende Stilling, med Armene støttet paa sine Ben og Hænderne foldede mellem Knæene. Det blege, fregnede Ansigt, som foroven blev næsten linjeret afskaaret af det kortklippede, rødgraa Haar, indrammedes forneden af et tyndt Fuldsæk, der hang udover en sort Halsklud og en af disse stukne „Brystlapper“, som næsten var gaaet af Brug. Omkring Haandledene sluttede et Par stramme, sorte Voksdugsmanchetter, der syntes at have presset alt Legemets Blod ud i de store, blaarøde Hænder. Det var Væver Hansen.